

KARTA GMINNEJ EWIDENCJI ZABYTEKÓW			8/1881
1. OBIEKT Park pałacowy w Radziejowicach		5. MIEJSCOWOŚĆ Radziejowice	
2. OBECNA FUNKCJA Rekreacja i turystyka	3. MATERIAŁ nie dotyczy	4. DATOWANIE 1817	6. GMINA Radziejowice
21. FOTOGRAFIA 			7. POWIAT żyrardowski
			8. WOJEWÓDZTWO mazowieckie
			9. KOD POCZTOWY 96-325
			10. ADRES Sienkiewicza 4
			11. LOKALIZACJA
			12. LOKALIZACJA ARCHEOLOGICZNA Nr obszaru AZP Nr stanowiska na obszarze AZP Nr stanowiska w miejscowości
			13. NUMER EWIDENCYJNY DZIAŁKI 274/3
			14. WŁASNOŚĆ państwowa
			15. RODZAJ UŻYTKOWANIA kultura
			16. INFORMACJA O OCHRONIE Nr i data wpisu do rejestru zabytków 150/32 z 20.06.1958 r. oraz 578 z 19.05.1982 r Zapis w planie zagospodarowania przestrzennego
Inne			
18. RODZAJE ZAGROZEŃ			
17. STAN ZACHOWANIA dobry	19. WPISUJĄCY DANE admin	20. DATA WYKONANIA EWIDENCJI 2008-04-03	

22. UWAGI

Od XIV do XVII wieku Radziejowice były siedzibą rodziny Radziejowskich. Pierwotny ogród dworski wzmiankowany jest w 1624 r. jako własność rodziny Radziejowskich i znajdował się wokół posiadłości Hieronima Radziejowskiego. Michał Radziejowski po przejściu rezydencji odbudowuje pałac i założenie ogrodowe. Po jego śmierci majątek przeszedł w ręce Prażmowskich, następnie Ossolińskich i od 1782 r. stał się własnością Krasińskich. Ogród i pałac były opuszczone przez cały XVIII wiek.

Obecny park krajobrazowy założony został w 1817 r. dla Józefa Wawrzyńca Krasińskiego, senatora kasztelana Królestwa Polskiego według projektu architekta Aleksandra d'Alfonce de Saint Omer. W końcu XIX wieku i początku XX wieku Radziejowice wielokrotnie ulegały zniszczeniom. Największe spustoszenia powstały w drzewostanie. Stare drzewa były wycinane. W czasie II wojny światowej całość została bardzo zniszczona. Po wojnie zachowała się jedynie część parku z nielicznymi 100-150 letnimi drzewami. Warunki, jakie zaistniały po II wojnie światowej, nowy układ komunikacyjny, nowe zabudowania spowodowały, że obiekt musiał zostać otoczony barierą izolacyjną z zieleni, tracąc wszystkie dawne powiązania widokowe z otaczającym go terenem. W latach 1973-74 park został uporządkowany. Cała dzisiejsza kompozycja ogranicza się do powiązań widokowych wewnątrz parku.

Rozciągające się na północ, wschód i południe od pałacu, założenie parkowe w stylu angielskim wykorzystuje naturalne stawy oraz przepływy rzeczki Pisi Gagoliny. Całość układu parku podporządkowana jest wodzie, która stanowi jeden z podstawowych elementów kompozycyjnych. Kompozycja parku zachowała wcześniejsze elementy wodne, takie jak kanały i mały staw w południowej części. Staw wielki znacznie powiększony otrzymał wrzecionowaty kształt. Odcięty został bezpośredni dojazd na dziedziniec pałacowy wprost z alei. Przed elewacją frontową pałacu i zameczku utworzony został podjazd z okrągłym gazonem wpisanym w trójkątny plac ograniczony budynkami i stawem.

W ogólnym założeniu parkowym brak jest typowych założeń osiowych. Od południa pałac otacza obszerna polana, na której znajduje się kolumna z piaskowca z datą 1817 r. oraz napisem w języku francuskim odnoszącym się do historii parku. Przed pałacem znajduje się owalny podjazd. Drzewostan parku jest mieszany z przewagą lip, wiązów i świerków, a także klonów i grabów. Na trawniku pomiędzy pałacem a zameczkiem znajduje się barokowy kamienny posąg Wenus, datowany na XVIII wiek i sprowadzony z Wilanowa.

Założony w 1817 r. park charakteryzował się rozwiązaniami planistycznymi, które eksponowały naturalny krajobraz, dyskretnie korygowany przez ogrodnika. Tylko elementy wokół pałacu – podjazd z gazonem i polana ograniczona alejami, miały charakter terenów komponowanych i pielęgnowanych przez ogrodnika.